

Είχες σημαντικά πλεονεκτήματα όταν ήσουν ασήμα-
ντος.

Η αλήθεια είναι ότι για τα μέτρα πολλών ανθρώπων, η Σίρι δεν ήταν «ασήμαντη». Στο κάτω-κάτω ήταν κόρη βασιλιά. Ευτυχώς, ο πατέρας της είχε τέσσερα παιδιά εν ζωή, και η Σίρι –στα δεκαεφτά– ήταν το μικρότερο. Η Φάφεν, η κόρη που ήταν ελάχιστα μεγαλύτερη από τη Σίρι, είχε εκπληρώσει το οικογενειακό καθήκον και είχε γίνει μοναχή. Πριν από τη Φάφεν ήταν ο Ρίτζερ, ο μεγαλύτερος γιος. Αυτός θα κληρονομούσε το θρόνο.

Και ήταν και η Βιβένα. Η Σίρι αναστέναξε κατεβαίνοντας το μονοπάτι που επέστρεφε στην πόλη. Η Βιβένα, η πρωτότοκη, ήταν... να... η Βιβένα. Όμορφη, συγκρατημένη, τέλεια σχεδόν από κάθε άποψη. Αυτό ήταν καλό πράγμα επίσης, αν λάμβανε κανείς υπόψη πως ήταν αρραβωνιασμένη με έναν θεό. Όπως και να είχε, η Σίρι –ως τέταρτο παιδί– ήταν περιττή. Η Βιβένα και ο Ρίτζερ ήταν υποχρεωμένοι να εστιάσουν στις σπουδές τους. Η Φάφεν έπρεπε να κάνει τις δουλειές της στα χωράφια και στα

σπίτια. Η Σίρι ωστόσο, μπορούσε να γλιτώνει με το να είναι ασήμαντη. Δηλαδή μπορούσε να εξαφανίζεται στην ερημιά με τις ώρες.

Κάποιοι άνθρωποι θα το παρατηρούσαν φυσικά, κι αυτό θα την έβαζε σε μπελάδες. Όμως ακόμα και ο πατέρας της ήταν αναγκασμένος να παραδεχτεί ότι η εξαφάνισή της δεν προκαλούσε πολλά προβλήματα. Η πόλη τα κατάφερνε μια χαρά χωρίς τη Σίρι – στην πραγματικότητα έτεινε να τα πηγαίνει και λίγο καλύτερα όταν δεν ήταν εκεί.

Ασημαντότητα. Για άλλους ίσως να ήταν ενοχλητική. Για τη Σίρι ήταν ευλογία.

Χαμογέλασε βαδίζοντας προς το συγκρότημα της πόλης. Τραβούσε τις αναπόφευκτες έντονες ματιές. Παρ' όλο που η Μπεβάλις ήταν η πρωτεύουσα της Ίντρις, δεν ήταν και τόσο μεγάλη πόλη, και όλοι την αναγνώριζαν εξ' όψεως. Κρίνοντας από τις ιστορίες που είχε ακούσει από περαστικούς γυρολόγους, η πατρίδα της ήταν μετά βίας ένα χωριό σε σύγκριση με τις μεγάλες μητροπόλεις των άλλων χωρών.

Της άρεσε έτσι όπως ήταν, ακόμα και με τους λασπωμένους δρόμους, τις αχυρένιες στέγες, και τα βαρετά –αν και στέρα– πέτρινα τείχη. Γυναίκες κυνηγούσαν χήνες που το είχαν σκάσει, άντρες τραβούσαν γαϊδούρια φορτωμένα με ανοιζιάτικους σπόρους, και παιδιά οδηγούσαν πρόβατα να τα πάνε στα βοσκοτόπια. Μια μεγάλη πόλη στη Ζάκα, στη Χούντρις ή ακόμα και στην τρομακτική Χαλαντρέν μπορεί να πρόσφερε εξωτικά θεάματα, αλλά θα ήταν γεμάτη με απρόσωπα πλήθη που φώναζαν και συνωστίζονταν, και με αλαζόνες ευγενείς. Απείχε πολύ από τις προτιμήσεις της Σίρι· ακόμα και την Μπεβάλις την έβρισκε κάπως πολυάσχολη για τα γούστα της.

Ωστόσο, σκέφτηκε, ρίχνοντας μια ματιά στο πρακτικό, γκριζό φόρεμά της, *πάω στοίχημα ότι αυτές οι πόλεις έχουν περισσότερα χρώματα. Αυτό είναι κάτι που θα ήθελα να δω.*

Τα μαλλιά της δεν θα ξεχώριζαν τόσο πολύ εκεί. Ως συνήθως, οι μακριές μπούκλες της είχαν γίνει ξανθές από τη χαρά της όσο βρισκόταν έξω στα χωράφια. Συγκεντρώθηκε, προσπαθώντας να τους επιβληθεί, αλλά κατάφερε μονάχα να φέρει το χρώμα τους στο θαμπό καστανό. Με το που σταμάτησε να εστιάζει, τα μαλλιά επέστρεψαν στην προηγούμενη όψη τους. Ποτέ δεν ήταν πολύ καλή στον έλεγχό τους. Δεν ήταν σαν τη Βιβένα.

Καθώς συνέχιζε το δρόμο της μέσα στην πόλη, μια ομάδα από μικροσκοπικές μορφές άρχισε να την ακολουθεί. Χαμογέλασε, κάνοντας πως αγνοεί τα παιδιά μέχρι που ένα φάνηκε αρκετά γενναίο και της τράβηξε το φόρεμα. Τότε γύρισε, χαμογελώντας. Την παρατηρούσαν με τα πρόσωπα σοβαρά. Τα παιδιά της Ίντρις ήταν εκπαιδευμένα ακόμα και απ' αυτή την ηλικία ν' αποφεύγουν απρεπείς εκρήξεις συναισθηματισμού. Οι Ωστρινές διδαχές έλεγαν ότι δεν υπήρχε τίποτα κακό στα συναισθήματα, αλλά ήταν λάθος να τραβάς μ' αυτά την προσοχή πάνω σου.

Η Σίρι δεν ήταν ποτέ πολύ ευλαβής. Είχε καταλήξει ότι το σφάλμα δεν ήταν δικό της που την είχε πλάσει ο Ωστρε με εμφανή ανικανότητα να υπακούει. Τα παιδιά περίμεναν υπομονετικά μέχρι που έβαλε η Σίρι το χέρι στην ποδιά της και τράβηξε μερικά ζωηρόχρωμα λουλούδια. Τα μάτια των παιδιών άνοιξαν διάπλατα, κοιτάζοντας τα έντονα χρώματα. Τρία από τα λουλούδια ήταν μπλε, ένα κίτρινο.

Τα άνθη ξεχώριζαν έντονα στο φόντο της αποφασιστικής μουντάδας της πόλης. Με εξαίρεση το δέρμα και

τα μάτια των ανθρώπων, δεν φαινόταν στάλα χρώματος πουθενά. Οι πέτρες είχαν πλυθεί μέχρι ν' ασπρίσουν, τα ρούχα είχαν αποχρωματιστεί για να γίνουν γκριζα ή καφετιά. Όλα για να κρατήσουν μακριά το χρώμα.

Γιατί χωρίς χρώμα, δεν μπορούσαν να υπάρξουν Αφυπνιστές.

Το κορίτσι που είχε τραβήξει τη φούστα της Σίρι πήρε τελικά τα λουλούδια στο ένα χέρι και όρμησε μακριά, κρατώντας τα, ενώ τα άλλα παιδιά την ακολουθούσαν. Η Σίρι έπιασε ένα βλέμμα επίκρισης στα μάτια αρκετών περαστικών χωριανών. Κανένας ωστόσο δεν της έκανε παρατήρηση. Το να είσαι πριγκίπισσα –έστω και ασήμαντη– είχε και τα καλά του.

Συνέχισε προς το παλάτι. Ήταν ένα χαμηλό, μονώροφο κτήριο με μια μεγάλη χωμάτινη αυλή. Η Σίρι απέφυγε τα πλήθη που παζάρευαν μπροστά κάνοντας τον κύκλο και φτάνοντας στην είσοδο της κουζίνας. Η Μαμπ, η αρχιμαγείρισσα, σταμάτησε το τραγούδι της όταν άνοιξε η πόρτα και κοίταξε τη Σίρι.

«Ο πατέρας σου σε ψάχνει, παιδί μου», της είπε, γυρίζοντας από την άλλη και σφυρίζοντας, ενώ έκανε επίθεση σ' έναν σωρό από κρεμμύδια.

«Το υποψιαζόμουν». Η Σίρι προχώρησε και μύρισε μια κατσαρόλα, που ανέδιδε το απαλό άρωμα βραστής πατάτας.

«Πήγες ξανά στους λόφους, έτσι; Το έσκασες από τα μαθήματά σου· πάω στοίχημα».

Η Σίρι χαμογέλασε και τράβηξε ένα ακόμα από τα κίτρινα λουλούδια, στριφογυρίζοντάς το ανάμεσα σε δυο δάχτυλα.

Η Μαμπ γύρισε τα μάτια. «Και υποψιάζομαι ότι διέφθειρες ξανά τη νεολαία της πόλης. Ειλικρινά, κορίτσι μου, θα έπρεπε να τα έχεις ξεπεράσει αυτά στην ηλικία σου. Ο πατέρας σου θα έχει να σου πει κάμποσες κουβέντες που αμελείς τα καθήκοντά σου».

«Μου αρέσουν οι κουβέντες», είπε η Σίρι. «Και πάντα μαθαίνω και μερικές καινούργιες όταν θυμώνει ο Πατέρας. Δεν θα πρέπει να αμελώ την εκπαίδευσή μου, έτσι δεν είναι;»

Η Μαμπ ρουθούνισε, κόβοντας μερικά αγγουράκια τουρσί μαζί με τα κρεμμύδια.

«Ειλικρινά, Μαμπ», είπε η Σίρι, στριφογυρίζοντας το λουλούδι και νιώθοντας τα μαλλιά της να παίρνουν μια κάπως κοκκινωπή απόχρωση. «Δεν καταλαβαίνω ποιο είναι το πρόβλημα. Τα λουλούδια τα έφτιαξε ο Ώστρε, σύμφωνα; Αυτός τους έδωσε χρώματα, άρα δεν μπορεί να είναι κακά. Θέλω να πω, τον αποκαλούμε Θεό των Χρωμάτων, μα τον ουρανό».

«Τα λουλούδια δεν είναι κακά», είπε η Μαμπ, προσθέτοντας στο μίγμα της κάτι που έμοιαζε με χορτάρι, «αν υποθέσουμε ότι μένουν εκεί που τα άφησε ο Ώστρε. Δεν θα πρέπει να χρησιμοποιούμε την ομορφιά του Ώστρε για να κάνουμε τους εαυτούς μας πιο σημαντικούς».

«Ένα λουλούδι δεν με κάνει να φαίνομαι πιο σημαντική».

«Μπα;» έκανε η Μαμπ, προσθέτοντας τα χόρτα, το αγγουράκι και τα κρεμμύδια σ' ένα από τα δοχεία που έβραζαν. Χτύπησε το πλάι του δοχείου με την επίπεδη πλευρά του μαχαιριού της, και αφουγκράστηκε. Μετά ένευσε μόνη της και άρχισε να ψαρεύει κι άλλα λαχανικά κάτω από τον πάγκο. «Για πες μου εσύ», συνέχισε με φωνή

υπόκωφη. «Πραγματικά πιστεύεις ότι όταν περπατάς στην πόλη μ' ένα τέτοιο λουλούδι δεν τραβάς την προσοχή πάνω σου;»

«Αυτό συμβαίνει μόνο και μόνο επειδή η πόλη είναι τόσο μουντή. Αν υπήρχε λίγο χρώμα τριγύρω, κανένας δεν θα έδινε προσοχή σ' ένα λουλούδι.»

Η Μαμπ ξαναφάνηκε, σηκώνοντας ένα κουτί γεμάτο με διάφορους βολβούς. «Θα ήθελες να διακοσμήσουμε όλο τον τόπο εδώ σαν τη Χαλαντρέν; Μήπως ν' αρχίσουμε να προσκαλούμε και Αφυπνιστές στην πόλη; Πώς θα σου φαινόταν αυτό; Κάτι διάολοι να ρουφάνε τις ψυχές των παιδιών μας, και να πνίγουν τους ανθρώπους με τα ίδια τους τα ρούχα; Να σηκώνουν τους άντρες από τον τάφο και μετά να χρησιμοποιούν τα νεκρά κορμιά τους για φτηνή εργασία; Να θυσιάζουν τις γυναίκες στους ανίερους βωμούς τους;»

Η Σίρι αισθάνθηκε τα μαλλιά της ν' ασπρίζουν λιγάκι από την αγωνία. *Σταματήστε!* συλλογίστηκε. Τα μαλλιά έδειχναν να έχουν δική τους θέληση, ανταποκρινόμενα στα βαθύτερα συναισθήματα.

«Αυτό με τις θυσίες των παρθένων είναι μόνο παραμύθι», είπε η Σίρι. «Δεν το κάνουν στ' αλήθεια.»

«Τα παραμύθια από κάπου βγαίνουν.»

«Ναι, βγαίνουν από τις γριούλες που κάθονται στο παραγώνι τους το χειμώνα. Νομίζω πως δεν χρειάζεται να φοβόμαστε τόσο. Οι Χαλαντρενοί θα κάνουν ό,τι τους αρέσει, κι εμένα δεν με νοιάζει καθόλου, όσο μας αφήνουν στην ησυχία μας.»

Η Μαμπ έκοβε βολβούς, χωρίς να σηκώνει τα μάτια.

«Έχουμε συνθήκη, Μαμπ», είπε η Σίρι. «Ο Πατέρας και

η Βιβένα θα φροντίσουν για την ασφάλειά μας, κι αυτό θα κάνει τους Χαλαντρενούς να μας αφήσουν στην ησυχία μας».

«Κι αν δεν το κάνουν;»

«Θα το κάνουν. Δεν χρειάζεται να ανησυχείς».

«Έχουν καλύτερο στρατό», είπε η Μαμπ, κόβοντας, χωρίς να σηκώνει τα μάτια, «καλύτερο ατσάλι, περισσότερες τροφές, κι εκείνα... εκείνα τα πράγματα. Κάνουν τους ανθρώπους να ανησυχούν. Ίσως όχι εσένα, αλλά τους λογικούς ανθρώπους».

Δεν ήταν εύκολο ν' αγνοήσει τελείως τα λόγια της μαγεύρισσας. Η Μαμπ είχε λογική, μια σοφία πέρα από τα ένστικτά της για μπαχαρικά και σουπες. Ωστόσο, *όντως* είχε μια τάση να τρώγεται. «Ανησυχείς για το τίποτα, Μαμπ. Θα το δεις».

«Λέω απλώς ότι δεν είναι αυτή καλή στιγμή για μια πριγκίπισσα να τρέχει πέρα-δώθε με λουλούδια, να επιδεικνύεται και να προκαλεί τη δυσαρέσκεια του Ώστρε».

Η Σίρι αναστέναξε. «Εντάξει λοιπόν», έκανε, πετώντας το τελευταίο λουλούδι της μέσα στο δοχείο με το ζωμό. «Τώρα μπορούμε να επιδειχθούμε όλοι μαζί».

Η Μαμπ πάγωσε. Μετά γύρισε τα μάτια προς τα πάνω, κόβοντας μια ρίζα. «Να υποθέσω ότι αυτό ήταν ανθός από βάναβελ;»

«Φυσικά», είπε η Σίρι, μυρίζοντας το δοχείο που άχνιζε. «Ξέρω να μη χαλάω έναν καλό ζωμό. Κι εξακολουθώ να πιστεύω ότι υπερβάλλεις».

Η Μαμπ ρουθούνησε. «Ορίστε», είπε, βγάζοντας ένα άλλο μαχαίρι. «Κάνε κάτι χρήσιμο. Υπάρχουν ρίζες που χρειάζονται κόψιμο».

«Δεν θα έπρεπε να εμφανιστώ στον πατέρα μου;» ρώτησε η Σίρι, αρπάζοντας μια ροζιασμένη ρίζα βάναβελ και αρχίζοντας να την τεμαχίζει.

«Απλώς θα σε στείλει πίσω και θα σε βάλει να δουλέψεις στην κουζίνα για τιμωρία», είπε η Μαμπ, χτυπώντας ξανά το δοχείο με το μαχαίρι. Πίστευε ακράδαντα ότι μπορούσε να κρίνει πότε ήταν έτοιμο ένα φαγητό από τον τρόπο που αντηχούσε το καζάνι.

«Ο Ώστρε να με φυλάει έτσι και ανακαλύψει ο Πατέρας ότι μου αρέσει εδώ κάτω».

«Απλώς σου αρέσει να είσαι κοντά στο φαγητό», είπε η Μαμπ, ψαρεύοντας το λουλούδι από το ζυμό και ρίχνοντάς το στο πλάι. «Όπως και να έχει, δεν μπορείς να εμφανιστείς τώρα. Έχει σύσκεψη με τον Γιάρντα».

Η Σίρι δεν αντέδρασε – συνέχισε μονάχα να κόβει. Τα μαλλιά της ωστόσο, ξάνθυναν από τον ενθουσιασμό. *Οι συσκέψεις του Πατέρα με τον Γιάρντα συνήθως κρατάνε για ώρες, σκέφτηκε. Δεν έχει και πολύ νόημα να κάθομαι εδώ γύρω, περιμένοντάς τον να τελειώσει...*

Η Μαμπ γύρισε να πάρει κάτι από το τραπέζι και μέχρι να ξανακοιτάξει, η Σίρι είχε πεταχτεί από την πόρτα και είχε πάρει το δρόμο για τους βασιλικούς στάβλους. Λίγα λεπτά αργότερα, έφευγε καλπάζοντας από το παλάτι, φορώντας τον αγαπημένο της καφέ μανδύα, νιώθοντας ένα ρίγος ενθουσιασμού που έβαφε τα μαλλιά της έντονα ξανθά. Μια ωραία, σύντομη βόλτα με το άλογο θα ήταν ο καλύτερος τρόπος για να τελειώσει την ημέρα.

Στο κάτω-κάτω, η τιμωρία πιθανότατα θα ήταν η ίδια έτσι κι αλλιώς.

Ο ΝΤΕΝΤΕΛΙΝ, Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΊΝΤΡΙΣ, ακούμπησε το γράμμα στο γραφείο του. Το είχε κοιτάξει αρκετά. Είχε έρθει η ώρα ν' αποφασίσει αν θα έστελνε τη μεγαλύτερή του κόρη στο θάνατο ή όχι.

Παρά τον ερχομό της άνοιξης, η κάμαρα ήταν κρύα. Η ζεστασιά ήταν σπάνια στην ορεινή Ίντρις. Τη λαχταρούσαν και την απολάμβαναν, επειδή κρατούσε μόνο για λίγο κάθε καλοκαίρι. Οι κάμαρες ήταν επίσης γυμνές. Η ομορφιά βρισκόταν στην απλότητα. Ακόμα κι ένας βασιλιάς δεν είχε δικαίωμα να φανερώνει αλαζονεία με την επίδειξη.

Ο Ντέντελιν σηκώθηκε, κοιτάζοντας από το παράθυρό του την αυλή. Το παλάτι ήταν μικρό για τα μέτρα του κόσμου – μονάχα ένας όροφος, με γερτή ξύλινη σκεπή και χοντρούς πέτρινους τοίχους. Αλλά ήταν μεγάλο για τα μέτρα της Ίντρις κι έφτανε στα όρια του επιδεικτικού. Αυτό μπορούσε να συγχωρηθεί επειδή το παλάτι ήταν επίσης τόπος συνάντησης και κέντρο των επιχειρήσεων ολόκληρου του βασιλείου του.

Ο βασιλιάς έβλεπε τον Στρατηγό Γιάρντα με την άκρη του ματιού του. Ο μεγαλόσωμος άντρας στεκόταν και περίμενε, με τα χέρια σφιγμένα πίσω από την πλάτη του. Η πυκνή γενειάδα του ήταν δεμένη σε τρία σημεία. Μόνο αυτός βρισκόταν μαζί του στο δωμάτιο.

Ο Ντέντελιν έριξε ξανά μια ματιά στο γράμμα. Το χαρτί ήταν φωτεινό ροζ, και το φανταχτερό χρώμα ξεχώριζε πάνω στο γραφείο του σαν σταγόνα αίματος στο χιόνι. Το ροζ ήταν ένα χρώμα που δεν θα έβλεπε κανείς στην Ίντρις. Στη Χαλαντρέν, ωστόσο –το παγκόσμιο κέντρο της βιομηχανίας βαφής– τέτοιες κακόγουστες αποχρώσεις ήταν συνηθισμένες.

«Λοιπόν, παλιόφιλε;» ρώτησε ο Ντέντελιν. «Έχεις καμιά συμβουλή να μου δώσεις;»

Ο Στρατηγός Γιάρντα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Έρχεται πόλεμος, Μεγαλειότατε. Το νιώθω στους ανέμους και το διαβάζω στις αναφορές όλων των κατασκόπων μας. Η Χαλαντρέν εξακολουθεί να μας θεωρεί αποστάτες, και τα περάσματά μας προς τον βορρά είναι πολύ δελεαστικά. Θα επιτεθούν».

«Τότε δεν θα πρέπει να την στείλω», είπε ο Ντέντελιν, κοιτάζοντας ξανά έξω από το παράθυρό του. Η αυλή βούιζε από ανθρώπους ντυμένους με γούνες και μανδύες, που έρχονταν για να εμπορευτούν.

«Δεν μπορούμε να εμποδίσουμε τον πόλεμο, Μεγαλειότατε», είπε ο Γιάρντα. «Αλλά... μπορούμε να τον καθυστερήσουμε».

Ο Ντέντελιν στράφηκε ξανά πίσω.

Ο Γιάρντα έκανε ένα βήμα μπροστά, μιλώντας σιγανά. «Οι καιροί δεν είναι καλοί. Οι στρατιώτες μας δεν έχουν ανακάμψει ακόμα από εκείνες τις επιδρομές των Βέντις το προηγούμενο φθινόπωρο. Και με τις φωτιές στις σιταποθήκες φέτος το χειμώνα...» Ο Γιάρντα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δεν μπορούμε να εμπλακούμε σε αμυντικό πόλεμο φέτος το καλοκαίρι. Ο καλύτερος σύμμαχός μας εναντίον της Χαλαντρέν είναι τα χιόνια. Δεν πρέπει ν' αφήσουμε να γίνει η σύγκρουση με τους δικούς τους όρους. Αν το κάνουμε, είμαστε τελειωμένοι».

Οι κουβέντες του ήταν πολύ λογικές.

«Μεγαλειότατε», είπε ο Γιάρντα, «*περιμένουν* να σπάσουμε τη συνθήκη για να βρουν την αφορμή να μας επιτεθούν. Αν κινηθούμε πρώτοι, θα χτυπήσουν».

«Αν τηρήσουμε τη συνθήκη, *επίσης* θα χτυπήσουν», είπε ο Ντέντελιν.

«Αλλά αργότερα. Ίσως μήνες αργότερα. Ξέρεις πόσο αργή είναι η πολιτική στη Χαλαντρέν. Αν τηρήσουμε τη συνθήκη, θα υπάρξουν συζητήσεις και διαφωνίες. Αν κρατήσουν μέχρι τα χιόνια, θα έχουμε κερδίσει το χρόνο που χρειαζόμαστε τόσο απεγνωσμένα».

Όλα ήταν λογικά. Με μια σκληρή, απάνθρωπη λογική. Όλα αυτά τα χρόνια, ο Ντέντελιν χρονοτριβούσε και παρακολουθούσε την αυλή της Χαλαντρέν να φαίνεται ολοένα και πιο επιθετική, ολοένα και πιο ερεθισμένη. Κάθε χρόνο υπήρχαν φωνές που ζητούσαν επίθεση στους «επαναστάτες Ιντριανούς» που ζούσαν στα ορεινά. Κάθε χρόνο, αυτές οι φωνές γίνονταν ισχυρότερες και περισσότερες. Κάθε χρόνο, η εξευμενιστική πολιτική του Ντέντελιν κρατούσε μακριά τις στρατιές. Είχε ελπίσει, ίσως, ότι ο επαναστάτης ηγέτης Βαρ και οι διαφωνούντες του από το Παν Καλ θα τραβούσαν την προσοχή μακριά από την Ίντρις, αλλά ο Βαρ είχε συλληφθεί και ο αυτοαποκαλούμενος στρατός του είχε διαλυθεί. Οι πράξεις του είχαν καταλήξει μονάχα στο να εστιάσουν περισσότερο οι Χαλαντρενοί στους εχθρούς τους.

Η ειρήνη δεν θα κρατούσε. Όχι με την Ίντρις ώριμη, όχι με τους δρόμους του εμπορίου να έχουν τόσο μεγάλη αξία. Όχι με την παρούσα εσοδεία των Χαλαντρενών θεών, που φαίνονταν τόσο πιο εκκεντρικοί σε σχέση με τους προκατόχους τους. Τα *ήξερε* όλα αυτά. Αλλά *ήξερε* επίσης ότι η καταπάτηση της συνθήκης θα ήταν ανοησία. Όταν βρίσκεσαι ανάμεσα στο θηρίο και στη φωλιά του, δεν προκαλείς την οργή του.

Ο Γιάρντα πήγε κοντά του στο παράθυρο και κοίταξε έξω, στηρίζοντας τον αγκώνα στο περβάζι του παραθύρου. Ήταν ένας τραχύς άντρας γεννημένος από σκληρούς χειμώνες. Αλλά ήταν επίσης ένας από τους καλύτερους ανθρώπους που είχε γνωρίσει ποτέ του ο Ντέντελιν – ένα μέρος του βασιλιά λαχταρούσε να παντρευόταν η Βιβένα με το γιο του στρατηγού.

Ανοησία. Ο Ντέντελιν ήξερε πάντοτε ότι θα ερχόταν αυτή η μέρα. Είχε σχεδιάσει τη συνθήκη ο ίδιος, και η συνθήκη απαιτούσε να στείλει την κόρη του να παντρευτεί τον Θεό Βασιλιά. Οι Χαλαντρενοί χρειάζονταν μια κόρη από το βασιλικό αίμα για να επανεισάγει την παραδοσιακή οικογένεια στη μοναρχία τους. Ήταν κάτι που από καιρό επιζητούσαν οι διεφθαρμένοι και ματαιόδοξοι άνθρωποι των πεδινών, και μόνο αυτός ο συγκεκριμένος όρος της συνθήκης είχε σώσει την Ίντρις ετούτα τα είκοσι χρόνια.

Η συνθήκη ήταν η πρώτη επίσημη πράξη της βασιλείας του Ντέντελιν, και την είχε διαπραγματευτεί λυσσαλέα μετά τη δολοφονία του πατέρα του. Ο Ντέντελιν έτριξε τα δόντια του. Πόσο εύκολα είχε υποκύψει μπροστά στα καπρίτσια του εχθρού του. Κι όμως, και πάλι θα έκανε το ίδιο. Ένας μονάρχης της Ίντρις κάνει τα πάντα για τους ανθρώπους του. Αυτή ήταν μια μεγάλη διαφορά ανάμεσα στην Ίντρις και στη Χαλαντρέν.

«Αν την στείλουμε, Γιάρντα», είπε ο Ντέντελιν, «την στέλνουμε στο θάνατό της».

«Ίσως να μην την πειράξουν», είπε τελικά ο Γιάρντα.

«Ξέρεις ότι δεν είναι έτσι. Το πρώτο πράγμα που θα κάνουν όταν γίνει ο πόλεμος θα είναι να την χρησιμοποιή-

ήσουν εναντίον μου. Μιλάμε για τη Χαλαντρέν. Αυτοί προσκαλούν Αφυπνιστές στα παλάτια τους, για τ' όνομα του Ώστρε!»

Ο Γιάρντα έμεινε σιωπηλός. Τελικά, κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Οι τελευταίες αναφορές λένε ότι ο στρατός τους έχει αυξηθεί και φτάνει τις σαράντα χιλιάδες Άψυχους».

Θεέ και Κύριε των Χρωμάτων, σκέφτηκε ο Ντέντελιν, κοιτάζοντας ξανά το γράμμα. Η γλώσσα του ήταν απλή. Τα εικοστά δεύτερα γενέθλια της Βιβένα είχαν φτάσει, και οι όροι της συνθήκης δήλωναν ότι ο Ντέντελιν δεν μπορούσε να περιμένει άλλο.

«Η αποστολή της Βιβένα είναι ισχνό σχέδιο αλλά είναι το μόνο μας σχέδιο», είπε ο Γιάρντα. «Αν έχουμε περισσότερο χρόνο, ξέρω ότι μπορούμε να φέρουμε το Τεντράντελ με το μέρος μας – μισούν τη Χαλαντρέν από τον Υπερπόλεμο. Και ίσως να μπορέσω να βρω τρόπο να πυροδοτήσω τα υπολείμματα της επανάστασης του Βαρ μέσα στη Χαλαντρέν. Τουλάχιστον, μπορούμε να χτίσουμε, να συγκεντρώσουμε προμήθειες, να ζήσουμε άλλον έναν χρόνο». Ο Γιάρντα στράφηκε προς το μέρος του. «Αν δεν στείλουμε στη Χαλαντρέν την πριγκίπισσά τους, θα φανεί ότι ο πόλεμος είναι δικό μας σφάλμα. Ποιος θα μας υποστηρίξει; Θ' απαιτήσουν να μάθουν γιατί αρνηθήκαμε να τηρήσουμε τη συνθήκη που έγραψε ο ίδιος ο βασιλιάς μας!»

«Και αν όντως τους στείλουμε τη Βιβένα, θα εισαγάγουν το βασιλικό αίμα στη μοναρχία τους κι αυτό θα τους δώσει ακόμα περισσότερες νόμιμες αξιώσεις στα ορεινά!»

«Ίσως», είπε ο Γιάρντα. «Αλλά αν γνωρίζουμε και οι

δυο ότι θα επιτεθούν έτσι κι αλλιώς, τότε τι μας νοιάζει για τις αξιώσεις τους; Έτσι τουλάχιστον μπορεί να περιμένουν μέχρι να γεννηθεί ένας διάδοχος πριν μας έρθει η επίθεση».

Περισσότερος χρόνος. Ο στρατηγός πάντοτε ζητούσε περισσότερο χρόνο. Αλλά αν αυτός ο χρόνος κερδιζόταν εις βάρος του παιδιού του ίδιου του Ντέντελιν;

Ο Γιάρντα δεν θα δίσταζε να στείλει έναν στρατιώτη να πεθάνει αν αυτό σήμαινε ότι θα του έδινε χρόνο για να φέρει τα υπόλοιπα στρατεύματά του σε καλύτερη θέση για επίθεση, σκέφτηκε ο Ντέντελιν. Είμαστε Ιντριανοί. Πώς μπορώ να ζητήσω από την κόρη μου λιγότερα απ' ό,τι θα ζητούσα από κάποιον από τους στρατιώτες μου;

Ήταν απλώς η σκέψη της Βιβένα στην αγκαλιά του Θεού Βασιλιά, ο εξαναγκασμός της να γεννήσει το παιδί αυτού του πλάσματος... που έκανε τα μαλλιά του ν' ασπρίζουν από ανησυχία. Εκείνο το παιδί θα γινόταν ένα θνησιγενές τέρας που θα ήταν ο επόμενος Εγερθείς θεός της Χαλαντρέν.

Υπάρχει και άλλος τρόπος, του ψιθύριζε ένα μέρος του μυαλού του. Δεν χρειάζεται να στείλεις τη Βιβένα...

Από την πόρτα ακούστηκε ένα χτύπημα. Ο Γιάρντα και ο Ντέντελιν γύρισαν· ο Ντέντελιν φώναξε στον επισκέπτη να περάσει μέσα. Έπρεπε να είχε μαντέψει ποιος ήταν.

Η Βιβένα στεκόταν ντυμένη μ' ένα ήπιο γκριζο φόρεμα και του φαινόταν ακόμα τόσο μικρή. Ήταν ωστόσο η άψογη εικόνα της Ιντριανής γυναίκας – τα μαλλιά πιασμένα σε σεμνό κότσο, χωρίς βάψιμο που να τραβάει την προσοχή στο πρόσωπο. Δεν ήταν δειλή ή μαλθακή, σαν

κάποιες ευγενείς των βόρειων βασιλείων. Ήταν απλώς συγκρατημένη. Συγκρατημένη, απλή, σκληρή και ικανή. Ιντριανή.

«Βρισκόσαστε εδώ πολλές ώρες, Πατέρα», είπε η Βιβένα, κλίνοντας με σεβασμό το κεφάλι στον Γιάρντα. «Οι υπηρέτες μιλούν για έναν χρωματιστό φάκελο που μετέφερε ο στρατηγός όταν μπήκε. Πιστεύω ότι γνωρίζω τι περιείχε».

Ο Ντέντελιν αντάμωσε τη ματιά της, και μετά της ένευσε να καθίσει. Αυτή έκλεισε την πόρτα μαλακά και πήρε μια από τις ξύλινες καρέκλες από την άκρη του δωματίου. Ο Γιάρντα παρέμεινε όρθιος, όπως ήταν ταιριαστό για έναν άντρα. Η Βιβένα κοίταξε το γράμμα που βρισκόταν στο γραφείο. Ήταν ήρεμη, τα μαλλιά της ελεγχόμενα και κρατημένα σ' ένα αρμόζον μαύρο. Ήταν δυο φορές πιο ευλαβής από τον Ντέντελιν, και –αντίθετα από τη μικρότερη αδελφή της– δεν τραβούσε ποτέ την προσοχή πάνω της με συναισθηματικές κρίσεις.

«Υποθέτω ότι πρέπει να ετοιμαστώ για αναχώρηση λοιπόν», είπε η Βιβένα, με τα χέρια ακουμπισμένα στην ποδιά της.

Ο Ντέντελιν άνοιξε το στόμα του αλλά δεν μπορούσε να βρει καμιά αντίρρηση. Κοίταξε τον Γιάρντα, που απλώς κούνησε το κεφάλι του, με παραίτηση.

«Ολόκληρη τη ζωή μου προετοιμάζομαι γι' αυτό, Πατέρα», είπε η Βιβένα. «Είμαι έτοιμη. Η Σίρι πάντως δεν θα το δεχτεί ευχάριστα. Βγήκε για ιππασία πριν από μια ώρα. Θα πρέπει να φύγω από την πόλη πριν γυρίσει. Έτσι θ' αποφύγουμε όποια πιθανή σκηνή μπορεί να δημιουργήσει».

«Πολύ αργά», είπε ο Γιάρντα, κάνοντας μια γκριμάτσα

και νεύοντας προς το παράθυρο. Ακριβώς απ' έξω, άνθρωποι σκορπίζονταν στην αυλή καθώς μια φηγούρα περνούσε τις πόρτες καλπάζοντας. Φορούσε καφέ σκούρο μανδύα, που φαινόταν σχεδόν σαν χρωματιστός και είχε –φυσικά– τα μαλλιά της κάτω.

Τα μαλλιά ήταν κίτρινα.

Ο Ντέντελιν αισθάνθηκε την οργή και την απογοήτευσή του ν' αυξάνονται. Μόνο η Σίρι τον έκανε να χάνει τον έλεγχο του, και –σαν να ήθελαν να τον ειρωνευτούν για την πηγή του θυμού του– αισθάνθηκε τα μαλλιά του ν' αλλάζουν. Για όσους τον παρακολουθούσαν, λίγες μπούκλες των μαλλιών του κεφαλιού του από μαύρες θα είχαν βαφτεί κόκκινες. Ήταν το χαρακτηριστικό σημάδι της βασιλικής οικογένειας, που είχε καταφύγει στα οροπέδια της Ίντρις με την κλιμάκωση του Υπερπολέμου. Άλλοι μπορούσαν να κρύψουν τα συναισθήματά τους. Η βασιλική οικογένεια ωστόσο, φανέρωνε ό,τι ένιωθε στα ίδια τα μαλλιά της κεφαλής της.

Η Βιβένα τον κοίταζε, άψογη όπως πάντα, και η στάση της τού έδωσε τη δύναμη να εξαναγκάσει τα μαλλιά του να μαυρίσουν και πάλι. Χρειαζόταν περισσότερη δύναμη θέλησης απ' όση θα κατανοούσε οποιοσδήποτε κοινός άνθρωπος για να ελέγξει τις προδοτικές Βασιλικές Μπούκλες. Ο Ντέντελιν δεν ήξερε πώς τα κατάφερε η Βιβένα τόσο καλά.

Καημένο κορίτσι, δεν είχε ποτέ παιδική ηλικία, συλλογίστηκε. Από τη γέννησή της, η ζωή της Βιβένα ήταν στραμμένη προς αυτό το μοναδικό γεγονός. Το πρωτότοκο παιδί του, το κορίτσι που πάντα φαινόταν να είναι ένα μέρος του εαυτού του. Το κορίτσι που πάντοτε τον

έκανε περήφανο· η γυναίκα που είχε ήδη κερδίσει την αγάπη και το σεβασμό των ανθρώπων της. Με τα μάτια του μυαλού του είδε τη βασίλισσα που θα γινόταν, δυνατότερη ακόμα και από εκείνον. Κάποια που θα μπορούσε να τους οδηγήσει μέσα από τις μαύρες μέρες που έρχονταν.

Αλλά μόνο αν επιζούσε μέχρι τότε.

«Θα ετοιμαστώ για το ταξίδι», είπε η Βιβένα, ενώ σηκωνόταν.

«Όχι», είπε ο Ντέντελιν.

Ο Γιάρντα και η Βιβένα γύρισαν ταυτόχρονα.

«Πατέρα», είπε η Βιβένα, «Αν αθετήσουμε αυτή τη συνθήκη, θα σημαίνει πόλεμο. Είμαι προετοιμασμένη να θυσιάσω για τους ανθρώπους μας. Εσύ μου το δίδαξες αυτό».

«Δεν θα πας», είπε σταθερά ο Ντέντελιν, γυρίζοντας ξανά προς το παράθυρο. Έξω η Σίρι γελούσε μ' έναν από τους σταβλίτες. Ο Ντέντελιν άκουγε το ξέσπασμά της ακόμα και από απόσταση· τα μαλλιά της είχαν πάρει ένα χρώμα κόκκινο της φωτιάς.

Θεέ και Κύριε των Χρωμάτων, συγχώρα με, σκέφτηκε. Τι τρομερή επιλογή για έναν πατέρα. Η συνθήκη είναι σαφής: πρέπει να στείλω στη Χαλαντρέν την κόρη μου όταν φτάσει η Βιβένα τα εικοστά δεύτερα γενέθλιά της. Αλλά δεν λέει στην πραγματικότητα ποια κόρη μου είμαι υποχρεωμένος να στείλω.

Αν δεν έστελνε στη Χαλαντρέν μια από τις κόρες του, θα έκαναν άμεσα επίθεση. Αν δεν έστελνε τη σωστή, μπορεί να εξοργίζονταν, αλλά ήξερε ότι δεν θα επιτίθονταν. Θα περίμεναν μέχρι να αποκτήσουν διάδοχο.

Αυτό θα χάριζε τουλάχιστον εννιά μήνες χρόνο στην Ίντρις.

Και... σκέφτηκε, αν χρησιμοποιήσουν τη Βιβένα εναντίον μου, ξέρω ότι δεν θα καταφέρω να μην υποχωρήσω. Ήταν ντροπή που το παραδεχόταν, αλλά στο τέλος, αυτό ήταν το επιχείρημα που βάρυνε στην απόφασή του.

Ο Ντέντελιν στράφηκε ξανά μέσα στο δωμάτιο. «Βιβένα, δεν θα πας να παντρευτείς τον τύραννο θεό των εχθρών μας. Στέλνω τη Σίρι στη θέση σου».